

Mk 1, 29-39: „Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala.

Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoľoval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: »Všichni tě hledají!« Odpověděl jim: »Pojd'me jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.« A procházel celou Galileji, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.“

Skončila sváteční bohoslužba, ze které si Židé, jak jsme to četli v minulém úryvku, i my odnášíme velký zážitek s Ježíšem. Šimon s Ondřejem zvou Ježíše, i s Jakubem a Janem, do svého domu. U Židů totiž po synagogální bohoslužbě pokračovala bohoslužba domácí při hostině. (To přece také děláme, když v neděli naše bohoslužba pokračuje slavnostním obědem a modlitbou doma). Přijměme nyní také pozvání do Šimonovy rodiny:

Když vcházíme do domu, místo radosti, která charakterizuje slavení šabatu, se setkáváme spíše se smutkem. Tuto rodinu něco trápí: Matka Šimonovy manželky byla zřejmě vdovou a neměla syny, protože jinak by žila u své rodiny a ne u rodiny Šimona. A to bylo potupou. Opustil je Bůh? Zdá se to o to víc, když ji sklátila horečka. Ta byla tehdy skutečnou a smrtelně nebezpečnou nemocí, pokládanou za následek působení zlého ducha, jejíž vyléčení nebylo rychlé a snadné a mohlo přijít jen od Boha. (To může být též otázka na nás: bereme my také naše vyléčení jako dar od Boha?) Židé věděli, že i léčivé prostředky jsou od Boha, i když zde zatím nepomohly. Ale nyní jim svítla naděje. Snad tento mocný kazatel jim osvětlí jejich situaci. Proto mu o svém trápení říkají. Ježíš k postižené hned přichází: bere ji za ruku a, k velkému překvapení, nemocná vstává. Nemoc zmizela. Přítomné může napadnout:

„Bůh je jí i naší rodině znovu nakloněný!“ Je uzdravena nejen na těle, ale i její důvěra v Boha a v sebe samu! A je zdravá natolik, že se hned chápe svého úkolu v rodině, a hostům, a zvláště tomuto vzácnému hostu, slouží. Ježíš posloužil jí a ona nyní slouží jemu. Rodina znovu funguje tak, jak má. Ježíšovi noví učedníci a všichni přítomní musí žasnout: „Bohu díky za to, co skrze tohoto muže vykonal! Jaká moc nad životem! Skutečně musí přicházet Boží království, jak o tom mluví!“ A sv.

Marek, když mu Petr vyprávěl tento příběh o uzdravení své tchyně, si všiml ještě spojitosti s Hospodinovým slovem skrze Izaiáše: „vzal jsem tě za ruku; budu tě opatrovat“. Nyní mohou všichni skutečně oslavovat sobotu, Boží den stvoření a vykoupení z Egyptského otroctví!

Ale tím to nekončí. Není osvobozena jen jedna kafarnaumská rodina. Vypadá to, že *všechny rodiny* žily jako ovce neduživé, nemocné, polámané, zaběhlé a ztracené s neustálou otázkou: Kdo nás vysvobodí? A tento den, ve kterém byl vysvobozen jeden posedlý a jedna nemocná z následků zlého, jakoby ani po západu slunce nekončil. Ti, kteří žasli nad Ježíšovým učením a byli svědky projevené moci nad zlým duchem, a možná se k nim již také donesla zpráva o uzdravení oné ženy, nyní přicházejí ke dveřím tohoto domu, celé město. A přinášejí k němu všechny posedlé a nemocné, tělesně i duševně, působením démonů. A on všechny uzdravuje a s vládou nad zlými duchy pouhým slovem osvobozuje! Nikdo z lidí, ani učedníci, ještě neznají, kým doopravdy Ježíš je, jen zlí duchové, které však Ježíš nenechává mluvit, protože poznání Ježíše musí přijít s pravou vírou. (Máme ji, vážení, my? Marek jistě ano, snad i jeho církevní obec, které píše.) Přesto, že v Kafarnau ji ještě nemají, musí si všichni říkat: „skutečně je poraženo království démonů a přiblížilo se to Boží, kdy přece Bůh má všechny nemoci i skrze Mesiáše uzdravit, jak praví Izaiáš! *My* už od Ježíšova křtu víme, že Ježíš je skutečně ten Mesiáš, pomazaný Duchem, ten mocnější, Boží, kterého Bůh poslal, aby uzdravoval nemocné, aby kulhavý poskočil jako jelen, aby dal lidem nový život!

Jak Bůh může skrze tohoto Ježíše tak působit? To uvidíme, když s Ježíšem vstaneme velmi brzy ráno, ještě za tmy, a půjdeme za ním. Odchází na opuštěné místo, kde jej nic neruší, aby byl sám s Bohem, a modlí se. Jako kdybychom slyšeli 5. žalm: „*Zrána slyšíš můj hlas, zrána ti předkládám své modlitby*“. Tak se Ježíš připravuje na to, aby mohl zprostředkovávat Boha, modlí se za ty, ke kterým půjde.

Lidé, kteří zůstali v Kafarnau, včetně jeho nových druhů, to však nechápou, jak může tak najednou zmizet: „*Všichni tě hledají, abys tu byl pro ně, pro nás*.“ Ježíš však říká: „*Pojďme... do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel*.“ Lidé ještě neznají tu správnou spojitost mezi Ježíšem a Bohem, že s nimi může být i tehdy, když s nimi nebude osobně. A Boha mnozí také mají na prvním místě jen ze zvyku, a tak myslí více na sebe, než na Boží vůli a dobro jiných lidí. Ježíš však, protože se modlí, ví, co od něho Bůh chce. Ježíš přišel pro všechny, aby uvěřili pravou vírou. Tím začne veškeré uzdravení.

Vážení, kteří chcete milovat Boha přišli dnes za Ježíšem, jako ho pozval do své rodiny Šimon, tak ho dnes pozvěte i vy a řekněte mu o svém trápení, o tom, co vás vzdaluje od Boha, nebo vezměte svou rodinu, své nemocné na těle i na duši, a přijďte vy za ním, tak jako přišly všechny rodiny z Kafarnaum. A nechte ho, aby se vás dotkl, uzdravil a osvobodil. Věřme, že je Ježíš s námi přítomný, i když ho nevidíme a pojďme se také připojit k jeho modlitbě, aby nás spojil s naším skutečným Bohem a Otcem a jeho vůlí, která chce spásu pro všechny!

Mk 1, 29-39: „Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala.

Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoľoval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: »Všichni tě hledají!« Odpověděl jim: »Pojd'me jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.« A procházel celou Galileji, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.“

Skončila sváteční bohoslužba, ze které si Židé, jak jsme to četli v minulém úryvku, i my odnášíme velký zážitek s Ježíšem. Šimon s Ondřejem zvou Ježíše, i s Jakubem a Janem, do svého domu. U Židů totiž po synagogální bohoslužbě pokračovala bohoslužba domácí při hostině. (To přece také děláme, když v neděli naše bohoslužba pokračuje slavnostním obědem a modlitbou doma). Přijměme nyní také pozvání do Šimonovy rodiny:

Když vcházíme do domu, místo radosti, která charakterizuje slavení šabatu, se setkáváme spíše se smutkem. Tuto rodinu něco trápí: Matka Šimonovy manželky byla zřejmě vdovou a neměla syny, protože jinak by žila u své rodiny a ne u rodiny Šimona. A to bylo potupou. Opustil je Bůh? Zdá se to o to víc, když ji sklátila horečka. Ta byla tehdy skutečnou a smrtelně nebezpečnou nemocí, pokládanou za následek působení zlého ducha, jejíž vyléčení nebylo rychlé a snadné a mohlo přijít jen od Boha. (To může být též otázka na nás: bereme my také naše vyléčení jako dar od Boha?) Židé věděli, že i léčivé prostředky jsou od Boha, i když zde zatím nepomohly. Ale nyní jim svítla naděje. Snad tento mocný kazatel jim osvětlí jejich situaci. Proto mu o svém trápení říkají. Ježíš k postižené hned přichází: bere ji za ruku a, k velkému překvapení, nemocná vstává. Nemoc zmizela. Přítomné může napadnout: „Bůh je jí i naší rodině znovu nakloněný!“ Je uzdravena nejen na těle, ale i její důvěra v Boha a v sebe samu! A je zdravá natolik, že se hned chápe svého úkolu v rodině, a hostům, a zvláště tomuto vzácnému hostu, slouží. Ježíš posloužil jí a ona nyní slouží jemu. Rodina znovu funguje tak, jak má. Ježíšovi noví učedníci a všichni

přítomní musí žasnout: „Bohu díky za to, co skrze tohoto muže vykonal! Jaká moc nad životem! Skutečně musí přicházet Boží království, jak o tom mluví!“ A sv. Marek, když mu Petr vyprávěl tento příběh o uzdravení své tchyně, si všiml ještě spojitosti s Hospodinovým slovem skrze Izaiáše: „vzal jsem tě za ruku; budu tě opatrovat“. Nyní mohou všichni skutečně oslavovat sobotu, Boží den stvoření a vykoupení z Egyptského otroctví!

Ale tím to nekončí. Není osvobozena jen jedna kafarnaumská rodina. Vypadá to, že *všechny rodiny* žily jako ovce neduživé, nemocné, polámané, zaběhlé a ztracené s neustálou otázkou: Kdo nás vysvobodí? A tento den, ve kterém byl vysvobozen jeden posedlý a jedna nemocná z následků zlého, jakoby ani po západu slunce nekončil. Ti, kteří žasli nad Ježíšovým učením a byli svědky projevené moci nad zlým duchem, a možná se k nim již také donesla zpráva o uzdravení oné ženy, nyní přicházejí ke dveřím tohoto domu, celé město. A přinášejí k němu všechny posedlé a nemocné, tělesně i duševně, působením démonů. A on všechny uzdravuje a s vládou nad zlými duchy pouhým slovem osvobozuje! Nikdo z lidí, ani učedníci, ještě neznají, kým doopravdy Ježíš je, jen zlí duchové, které však Ježíš nenechává mluvit, protože poznání Ježíše musí přijít s pravou vírou. (Máme ji, vážení, my? Marek jistě ano, snad i jeho církevní obec, které píše.) Přesto, že v Kafarnau ji ještě nemají, musí si všichni říkat: „skutečně je poraženo království démonů a přiblížilo se to Boží, kdy přece Bůh má všechny nemoci i skrze Mesiáše uzdravit, jak praví Izaiáš! *My* už od Ježíšova křtu víme, že Ježíš je skutečně ten Mesiáš, pomazaný Duchem, ten mocnější, Boží, kterého Bůh poslal, aby uzdravoval nemocné, aby kulhavý poskočil jako jelen, aby dal lidem nový život!

Jak Bůh může skrze tohoto Ježíše tak působit? To uvidíme, když s Ježíšem vstaneme velmi brzy ráno, ještě za tmy, a půjdeme za ním. Odchází na opuštěné místo, kde jej nic neruší, aby byl sám s Bohem, a modlí se. Jako kdybychom slyšeli 5. žalm: „*Zrána slyšíš můj hlas, zrána ti předkládám své modlitby*“. Tak se Ježíš připravuje na to, aby mohl zprostředkovávat Boha, modlí se za ty, ke kterým půjde.

Lidé, kteří zůstali v Kafarnau, včetně jeho nových druhů, to však nechápou, jak může tak najednou zmizet: „*Všichni tě hledají, abys tu byl pro ně, pro nás*.“ Ježíš však říká: „*Pojďme... do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel*.“ Lidé ještě neznají tu správnou spojitost mezi Ježíšem a Bohem, že s nimi může být i tehdy, když s nimi nebude osobně. A Boha mnozí také mají na prvním místě jen ze zvyku, a tak myslí více na sebe, než na Boží vůli a dobro jiných lidí. Ježíš však, protože se modlí, ví, co od něho Bůh chce. Ježíš přišel pro všechny, aby uvěřili pravou vírou. Tím začne veškeré uzdravení.

Vážení, kteří chcete milovat Boha přišli dnes za Ježíšem, jako ho pozval do své rodiny Šimon, tak ho dnes pozvěte i vy a řekněte mu o svém trápení, o tom, co vás vzdaluje od Boha, nebo vezměte svou rodinu, své nemocné na těle i na duši, a přijďte vy za ním, tak jako přišly všechny rodiny z Kafarnaum. A nechte ho, aby se vás dotkl, uzdravil a osvobodil. Věřme, že je Ježíš s námi přítomný, i když ho nevidíme a pojďme se také připojit k jeho modlitbě, aby nás spojil s naším skutečným Bohem a Otcem a jeho vůlí, která chce spásu pro všechny!